

אין

עניין

בניסאות

אין מקום לדאגות! בואת יכלו להיחזק ביום החמישי בערב, אותם האורחים ש' הציצו לדולפין - בר ומסעדה בתל-אביב. ליד שולחן אחד סעדו את ליבם ראש-הממ' שלה לוי אשכול ורעייתו מרים; ליד שולחן אחר עשה את אותו הדבר שרה-בטי חון משה דיין, וליד שולחן שלישי, גדול יותר, ישבו בחברת נשותיהם שרה-חנן אבא אבן ומושל הגדה לשעבר חיים (רויאו'ן) הרצוג. שרה-חנן אף רקד עם רעייתו, סוזי, ריקוד אחד, לפי מנגינת השיר האישי שאי דו ביטט שייך ו' דה לבונה (את יפה כמו הירח). האם אדוני שואף להיות שר בממשלת ישראל? נשאלה השבוע ח"כ רפי יוסף אלמוגי, בשיחה על האחד הצפוי בין מפלגתו לבין מפא"י ואחדות העבודה. "לא", השיב מי שהיה פעם שר השיכון והפיתוח, "מעולם לא ענייניו אותי כניסאות, אם כי תמיד קיבלתי על עצמי - לפעמים בעל כורחי - תפקידים שהתנועה הטילה עלי". חבר אחר ממפלגתו של אלמוגי, המכהן כשר-הבטחון, הפתיע השבוע הרבה מתושבי העיר ה' עתיקה בירושלים, כשיצא לסיור בחנויות העתיקות. בהזדמנות אחת העיר משה דיין לבעל חנות, כי הכד העתיק שהציג בפניו הוא מזויף. "שמע", אמר דיין, "הראש הזה אינו מתאים לגוף! אחרי שסיים השר את קניותיו, בסכום של חמש מאות ל"י, אמר בעל החנות לבנו: "ראית מה זאת בקיאות? אלהים ישמרו! איך הוא ידע שהראש של הכד לא מתאים לגוף? הם הרי הורדקו יפה זה לזה! זה לא סתם תייר, זה גבר עם ראש!" סגן-אלוף יצחק מודעי, מי שכינה לאחר המלחמה כמושלה הצבאי של עזה, חזר כבר לעבודתו האזרחית, כמנ' הל חברת התמרוקים רב-לון. השבוע לקח את אשתו וילדיו לטיול אורחי בעיר, במכוניתו הפרטית. ליד עזה הושלכה לעברו אבן גדולה, שניסצה את השימשה. מודעי לא התבלבל, עצר את המכונית בו במקום, יצא

ממנה ופתח בריצה אחרי הצעירים הנמל-טים. לבסוף תפס אותם והובילם ללישכתו של מושל הרצועה, אלוף-מישנה מרדכי (מוטה) גור. אנשי הלישכה נדהמו קצת לראותו בבגדים אורחיים, כששני הצעירים אחוזים בידי.

וגם קצין משוחרר וגם איש תמרוקים. זה משה דיין השני, איש פרסום צעיר, שמונה בשבוע שעבר, בדיוק ביום הולדתו ה-30, למנהל הפירסום של הלנה רובינשטיין. שאלת היחס בין ישראל לערביי הגדה העסי' קה לאחרונה גם את כמאי הסרטים עקיבא ברקין, העוסק בימים אלה בהפקת סרט על ירושלים המאוחדת. באחת ההזדמנויות ראיין לצורך הסרט את אחד הסוחרים ששבתו ב' שבתה הכללית, "למה שבתת? שאל ברקין. "מפחדו!" ענה הסוחר. "פחדתי מכם, הישרא' לים". הבמאי תמה קצת איך מפחד מקיימים שבתה, ואז הסביר הסוחר: "פחדתי מיחס רע, לכן שבתתי, כי שמעתי שאצלכם בישראל אפשר להשיג כל דבר באמצעות שבתה - אפילו יחס טוב מצד השלטונות!" האיתוד הפועלי הקרוב יוליד עימו גם מוסדות חשיש, כמו הלישכה הרעיונית ש' עליה מדברים עכשוו במפא"י, באחדות העבודה וברפ"י. הכוונה היא להקים גוף מיוחד שידון בשאלות רעיוניות, כדי להח' יות קצת את חיי הרוח של המפלגות ה' מתאחדות. בניתנים מדברים על שלושה מועמדים לצורך זה - שלושתם עסקנים צעירים בגילם: מרדכי (דוקשי"ן) נסיהן, מפא"יניק מבתי ברק, אברהם ורפנוזן, פורץ שבועון רפ"י מבט חדש, ואליהו חסין, עתונאי מלמרחב ולשעבר דמות מר' כזית של הבהימה הירושלמית.

יש

חתימות

על טנקים

אסיר פראג לשעבר, שמעון אורני שטיין, שנידון למאסר בזמן משפטי פראג המפורסמים, הטיל השבוע אור חדש על פרשת מותו של צ'ארלס ג'ורדן בבירה הצ'כוסלובקית. גילה אורנשטיין: לג'ורדן היה יחס מיוחד במינו לפראג, מתקופת שחרורה מהכיבוש הנאצי, כשעסק בשקום העקורים היהודיים במזרח-אירופה. מאז היה נוהג לקפוץ לעיר בכל הזדמנות, כדי להני' פש בה. גם הפעם עשה כך, אלא שטלפון מיסתורי הצליח להוציא אותו מן המלון ל' פגישה. הוא לא גילה לאשתו את סוד הפגישה, ואמר לה כי הוא יוצא לקנות עתון, למרות שבאותו שעה היה כבר קיוסק

דפנה טנן

הציירת משאנז'אליזה

על כן ניגשה להירשם לבית-ספר לאמנות פאריסאי - מעין בצלאל צרפתי שכוה - ברגשות מעורבים: גרמנים והולאנדים עמדו שם בתור, יחד עם דפנה, התחרו על 70 מקומות פנויים בכיתה החדשה. וראה זה פלא: לא ברור אם הבהנים התלהבו מכישורנותיה הגנוזים של דפנה טנן או מהופעתה - אבל ברור שהם קיבלו אותה ברצון.

***

כך הפכה דפנה לתלמידה מן המניין. ורק אז התברר לה שזה בעצם לא מספיק: צריך גם להרוויח קצת כסף.

"הציעו לי כל מיני הצעות נהדרות, בסרטי-קולנוע ובטלביזיה", מספרת דפנה בלי צניעות מעושה. "אבל כשהוברר לי שהדרך לאולפן סושה מעט הצידה - לעבר מקומות המגורים של המפיקים, למשל - דחית את ההצעות האדיבות בתודה. הפכה הישראלית בת-הדיפלור' מאט נלצרת אורפ', הוואגת לילדי משפחות צרפתיות. וכשזה ניגמר לה, דאגה לזוג ישישים, תמורת מקום-לינה. תוך כדי כל מיני עבודות כאלו קנתה לעצמה כלי-רכב קטנטן, שבעזרתו אפשר היה לראות אותה הולכת לאורך השאנז'

שבתם שרפנה טנן היא סתם חתיכה מדהימה? שיש לה שיערות בלוונדיניות וגוף משגע וזה הכל? שהיא חיה בשביל להיות יפה? טעוה דפנה היא, בעצם ומתחת לפני היופי, בחורה רצינית נורא. את זה היא קיבלה בירושה, וזה גם נשאר במשפחה: אביה הוא דיפלומאט ישראלי בצרפת. אמה היא מרצה לתרבות צרפת באוניברסיטת ירושלים. לפני שלוש שנים החליטה דפנה, שהיא כיום בת 23, לבחון אם כל התרבות הזאת של האמא וכל הצרפתיות הזאת של אבא שוות משוה. היא קמה, ונסעה לפאריס. שם נוכחה ידידתנו בהירת-השיער שדרכה של נצרה ישראלית בעיר-האורות יכולה להיות, בהתחלה, אספולית למדי: בייחוד כשהיא הגונה.

חמנת השבוע: אגן-דוד על חזייה נפוחה

האופנאים האמריקאיים הופיעו השבוע עם מוצר-אופנה חדש: חזיות שאפשר לפנח אותן, ואז מתגלים עליהן כל מיני ציורים ענייניים: כמו מג'ודיד, שהוא כיום מאוד מאוד באופנה.

שייכת לפיזמונאי רידי מנופי: מה יותר טוב, מדינה קטנה עם מנהיגים גדו'

פסוקי השבוע

המדינאי הצרפתי הגוי לה ג'אק סוסטל, בצטטו מימרה ערבית על עמי המארגב: "המארו' קאים הם לוחמים; האלגיריים - גברים; הטוניסים - נשים".

המבקר זאב רבינוף, על ההצגה רב טרן ברברה. בתיאטרון הקאמרי: "גירמן אוניקובסקי - כבויה שטוחה, חורקת; זלמן לבי יוש - מנופה, חסר-ברק; שמעון בר - מקומט ומסורבל".

העתונאית סידי קשת, על השמועה שאלוף עזר ויצמן, ישוחרר ויהפוך מועמד גח"ל ב' בחירות הבאות: "הכל אפשרי, וחנן מזה זוהי המפלגה היחידה שאין לה גנרל משלה".

ראש ממשלת צרפת, ג'ורג' פומפידו: "כשהענקו עצמאות לאלג'יריה - עשינו היס' טוריה; כשגמאל עבד-אל-נאצר הל' אים את תעלת סואץ - הוא שינה את פני כדור הארץ; כשישראל שיל' חה את הטנקים שלה לתוך סני - היא טילטלה טלטה עזה את כל העולם".

לים, או מדינה גדולה עם מנהיגים קטנים? מלבד זאת מתגאה רידי בייחוד שלו: "אני היחיד מקרב חברי, עמיתי ומכרי, שלא עורך אלבוים, לא כותב ספר, לא עושה סרט ולא ממחזי מחזה על מלחמת ששת-הימים." לקיתונות של זעם ובוו זכה לאחרונה איש הליגה למניעת כפייה דתית בירושלים, ה' דוקטור רם מוזאב, מצד העתונות הדתית. הסיבה: מלחמתו, לפעמים האישית לגמרי, נגד השתלטות הדתיים על הכותל המערבי. השבוע, למשל, כתב הצופה, יומון המפד"ל, על מואב: "בהתנגדו נגד הקדושה משתלב מואב באוהלי אדום וישמעלים, מואב ו' הגרים." הסיפור הבא שייך לאיש מילוי' אים ירושלמי, והוא מעיד על התלהבותו ורוח החימתו של המשורר הפלמ"חאי חיים גורי: "ישבנו בעמדה בעת הקרבות ש' ניהלו הצנחנים בירושלים, כשלתע שמענו את גורי מתלהב, כשהוא צופה במשקפי-סדה: תראו, איהו הסתערות! יופי של הסתערות! אילו היו לנו לוחמים כאלה ב' תש"ו, היה הכל נראה אחרת! ביקשתי ממנו את המשקפת, וראיתי שהוא מבזבז את הח' להבותר על נסיגה של לגיונרים מאחד ממוצביהם. אמרתי לו שזו לא הסתערות, אלא נסיגה, ולא שלנו, אלא שלהם. הוא לא נרגע, ולא חשוב! לא חשוב! אמר, אני ככל זאת מוכרח לכתוב על כר"י". הומ" אריק לביא, על פסל הגרוטאות יגאלי' תומרקין: "מאז סוף המלחמה הוא מס' חובב בסיני, וכל פעם שהוא רואה טנק הרוס הוא חותם עליו את שמו".

נערת השבוע

אליזה, בשמלת-ערב מהודקת היטב לגיזרתה הנאה.

***

לכנות היא הירבתה - לבד. "לא מרצון", היא מסבירה בגליו-לב אופייני, "אבל לישראלים המעניינים שבפאריס אין פנאי: חברים צרפתיים כימעט שאין לי, וישראלים משעממים אינני רוצה להכיר". בילוייה העיקריים הם "לנשום אוויר, לרכב על סוסים ולצחוק".

את זה היא עשתה, בזמן הפגיו שבין שיעורי-הציור, עד לפרוץ מלחמת ששת-הימים. אז שמה מצור, יחד עם מאות ישראלים אחרים, על המטוסים החוזרים ארצה - וכמהם, הגיעה רק אחרי תום הקרבות.

מאז הספיקה כבר להסתובב בכל שיטחי הכיבוש, ולהכיר המון ירדים חדשים וותיקים ואפילו את אורי זוהר. וזהר התלהב מדפנה, והזמין אותה לכוס קפה. אחר-כך אפילו הציע לה להופיע בסירטו החדש, כל ממזר מזל. אלא שלזוהר עדיין לא ברור אם דפנה די פוטוגנית, ולדפנה עדיין לא ברור אם אורי זוהר די עשיר: "אני רוצה בעצם לעבוד בסרט רק בשביל להרוויח די כדי לממן את לימודי, בשנה הבאה, בפאריס", היא מצהירה.